

The Meaning of Masei

The Stations of the Desert

Rashi

Why are these stations recorded here? In order to make known the loving acts of the Omnipresent: that although He had decreed against them to make them move about and wander in the wilderness, you should not think that they wandered and moved about without cessation from one station to another station all the forty years, and that they had no rest, for you see that there are here only forty-two stages.

Rashi Bemidbar 33

R. Tanchuma gave another explanation of it (of the question why these stages are here recorded). A parable! It may be compared to the case of a king whose son was ill and whom he took to a distant place to cure him. When they returned home the father began to enumerate all the stages, saying to him, "Here we slept, here we caught cold, here you had the head-ache, etc." (Midrash Tanchuma 4:10:3.

רלב"ג תועלות במדבר ל"ג

התועלת השלישי הוא להודיע כי ה' יתעלה ברצותו לקרב ישראל לעבודתו והביאם בקלות להאמין בו, הביא אותם תחילה אל מקום שלא מצאו מים, כדי שיכירו חסד ה' יתעלה להם בתתו להם מים, ואחר כן הביאם למקום מים מרים והמתיק אותם ה' יתעלה והם מי מרה, ואחר כן הביאם למקום שנמצאו להם מים שם לרוב; להעיר כי הטובות מסודרות ממנו, לא הרעות לבד כמו שהיו חושבים קצת חכמי פרעה, ולזה אמר פרעה: 'ראו כי רעה נגד פניכם' (שמות י, י), כמו שביארנו בפרשת בא אל פרעה.

Ramban from Rambam

Ramban Bemidbar 33

And the Rabbi [Moshe ben Maimon] added in the Moreh Nebuchim another [explanation as to the] benefit [that we derive] from knowledge [of these stages], saying: "There was a very great necessity in mentioning the [stages of the] journeyings. For [although] the miracles and wonders that were done were [recognized as] true ones by all who saw them, in later times these events would be matters of hearsay, and those who hear about them [then] might deny them altogether. Now among the greatest miracles and wonders [related] in the Torah is Israel's survival in the wilderness for forty years, and finding the manna every day, although these places [where they stayed] are very far from cultivated settlements, and are not natural habitat for human beings, not being a place of seed, or of figs, or of vines, or of pomegranates, and the Torah states, Ye have not eaten bread, neither have ye drunk wine or strong drink. All these [matters] are signs of events of a miraculous nature which were seen by [the human] eye. But the Creator blessed be He, knew that these wonders will be subject to the process which occurs to [all] historical events — that those who hear them will not believe them; and they will think [about these events] that the sojourn of the Israelites in the wilderness was [in a place] near the cultivated settlement, where people can live there, such as the deserts in which the Arabs live today, or [that they stayed in] places where there was plowing and harvesting, or where there were grasses and plants suitable for human consumption, and that there were wells of water in those places. Therefore in order to remove from people's hearts all such thoughts, and to firmly establish [the truth of] all these miracles, [He recorded] as a [permanent] memorial the [stages of their] journeyings [in the wilderness], so that the future generations would see them and acknowledge the great wonders [entailed] in keeping people alive in such places for forty years." All these are his words [i.e., the words of Rabbi Moshe ben Maimon].

Ralbag

התועלת הראשון הוא להוסיף אמות על מה שסיפרה התורה מעמידת אבותינו במדבר ארבעים שנה. ולזה זכרה מסעיהם שם איך היו פרט בפרט, כי הרבה תמצא בסיפורים האמיתיים שכבר יוסיפו לאמת אותם בכמו אלו הפרטים.

רלב"ג תועלות במדבר ל"ג

התועלת השני הוא להודיע עוצם נפלאות ה' יתעלה וקיימו הבטחתו. וזה, שעם היות בכל אחד מבתי מצרים מת, והיו יודעים שזה הרע בא להם בסיבת ישראל, הנה עם כל זה נתן ה' יתעלה את חן העם בעיני מצרים, שהשאלום כל חפציהם היותר חשובים באופן שניצלו את מצרים; ועם כל זה היו יוצאים ישראל ביד רמה בעת היות המצרים מקברים את בכוריהם.

Ramban

רמב"ן במדבר ל"ג

והנה מכתב המסעים מצות השם היא מן הטעמים הנזכרים או מזולתם ענין לא נתגלה לנו סודו

Seforno

G'd wanted all the journeys to be recorded in order to compliment the Jewish people who had followed him blindly through the desert where nothing grew, so that as a reward for their faith they would deserve to enter and inherit the land of Israel.

Chatam Sofer

אך מ"ב מסעות במדבר הי' נגד שם של
מ"ב ליודע סוד הדברים וא"כ חנו
במחנה עד שיצאו ממדרגה זו והגיעו
לעלות למדרגה אחרת והוצרך ליסע
למקום האחר המרומז לאות אחר
שבשם הקדוש ההוא וא"כ הי' מסעיהם
למוצאיהם ע"י שיצאו ממדרגה למדרגה
נסעו ממקומם אך כל זה באלו המ"ב
מסעות אך נכתבו מ"ח מסעות היינו

Nachal Kedumim, Hida

אפשר לפרש אלה מסעי שהחניות נקראו גם כן מסעות שהיו מסיעי"ן מסועו"ת ומבררים ניצוצי הקדושה בין בדרך הלזכר בין בחנייתם והיו יושבים במסע זמן מה לפי שיעור ניצוצי הקדושה אשר שם והכל במדה ובמשקל ככל אשר ישית יוצר בראשית אל דעות. ותיבות אלה מסעי גימטריא גבורה שהיה צריך גבורה להוציא לאור ניצוצות הקדושה מהמדבר הגדול והנורא. והמסעות הם מ"ב כנגד שם מ"ב וכל שם מ"ב להעלות ודוק

שפת אמת

בפסוק אלה מסעי כו' תלה הכתוב המסעות ביציאת
מצרים. כי ידוע שכל אלה המקומות היו צריכין תיקון ע"
י הליכות בני"י שם

Ohr Hahayim hakadosh

In a combined effort these forces of sanctity were able to overcome the forces of impurity which kept many of these lost sparks of sanctity captive. According to the *Zohar* then these "sparks" could be captured while the Israelites were actively journeying not while they were passively encamped, and it is this the Torah has in mind when writing "these are the journeys." The word אלה is indeed in sharp contrast to any other journeys ever described anywhere as never before had there been a journey which was accompanied by so many elements of sanctity.

Kotnot Or

מ"ב וכל שם מ"ב להעלות ודוק. והרב
כתנות אור פי' דאיתא אלה מסעי כאן
רמזה תורה שילכו בגלות ואיתא אם
הגאולה היתה ע"י הקב"ה היתה קיימת
אך הגאולה ע"י בשר ודם עוברת כשם
שהבשר ודם עובר וז"ש אלה מסעי רמז
שילכו בגלות והטעם אשר יצאו ממצרים
ביד משה ואהרן שהיו בשר ודם
וכשהגאולה ע"י בשר ודם אינה קיימת
ויש גלות עכ"ד והד' גלות רמזו בר"ת
אלה מסעי בני ישראל אדום מדי בבל
יון ור"ת מסעי בני ישראל גימטריא בן
וכן ר"ת אדום מדי בבל יון גימטריא בן
עם הכולל שם רמז דהשכינה עמנו
בגליות כי שם בן רומז לשכינה כידוע:

שפת אמת

תלה הכ' המסעות ביצ"מ להודיע כמו שיציאת מצרים
הי' גאולה לדורות כמ"ש למען תזכור כו' כל ימי חייר.
כן כל המסעות הללו היו הכנה לכל הדורות שתקנו
מקומות המסוכנים כמ"ש מדבר הגדול והנורא. וכל
מסע הי' מלחמה בפני עצמה לכן כ' אח"כ ויחנו. והי'
הכל לצורך דורות השפלים ועברו כמה מיני מלחמות.
וכ' מוצאיהם למסעיהם כו' כי לעולם יש מלחמות לאיש
ישראל וצריכין לצפות

לקח טוב במדבר ל"ג

ן ללמדך שחביבין היו מסעות וחניות בני ישראל במדבר משיבתן בארץ פתרוס לפי שכל זמן שהיו ישראל במדבר היו ענני כבוד מסובבות אותם.

רש"ר הירש במדבר ל"ג

מסעות וחניות אלה היו קשורים לסדרה שלמה של אירועים וחוויות, שהיו ראויים להיזכר על ידי קרובי משפחתם, בני שבטם וצאצאיהם של אלה שהושפעו ישירות על ידם. אולם אירועים אלה – אשר עברו על משפחות ושבטים מסוימים – לא נכתבו בתורה הפונה אל כלל האומה. לפיכך נשמר זיכרון אירועים אלו במסורת שבעל פה, ופירוט זה כולל ציוני דרך ואותות שעל ידם ניתן לזכור אותה מסורת.

רש"ר הירש במדבר ל"ג

המסע והחניה היו תמיד על פי ציווי ה' (לעיל ט, יז והלאה, ופירוש שם). כל אימת שה' ציווה עליהם לנסוע מן המחנה, כוונתו הייתה שישגו מטרה חדשה, והנהגתו המחנכת של ה' הייתה מחפשת עבורם מקום חניה חדש המתאים להשגת אותה מטרה. בכל מסע הייתה התקדמות; ה"מסע" היה תכלית ה"מוצא" (היציאה ממקום החניה). נמצא שכל חניותיהם היו "מוצאיהם למסעיהם

בעיני העם היה הדבר הפוך בתכלית. בכל מקום ששהו בו הם לא היו מרוצים; וכשהגיעה השעה לצאת מן המקום, היציאה ממקום החניה הייתה עבורם התכלית. לא היה משנה להם להיכן הם נוסעים עתה; העיקר היה לעזוב את המקום שבו שהו. הם נסעו כדי לעזוב את מקום חנייתם. נמצא שכל מסעותיהם היו "מסעיהם למוצאיהם

Malbim

מלבי"ם במדבר ל"ג

ובכ"מ שיתעכב שם נאמר שעשה יציאה והעתק מהאזור החם במה שהעתק טבעו אל הפכו, כן היה באלה מסעי בני ישראל שבכל מסע ומסע יצאו יציאה חדשה מארץ מצרים, ר"ל שהעתיקו א"ע מגלולי מצרים,

It's a way to get out of Egypt...

שפת אמת

מסעיהם למוצאיהם כו' הלשוניות בתחלת הפסוק וסוף הפ' מהופכים. י"ל כי הכתוב תולה המסעות ביצ"מ ונראה שאחר כל המסעות נגמר יציאת מצרים. כי בכל מסע נתרחקו יותר ממצרים עד שבאו לארץ ישראל. וצריך להיות הרצון של האדם בפרישותו מגשמיות כדי להתדבק בהשי"ת שיוכל להיות בר לבב.

שפת אמת

ויכתוב משה כו' מוצאיהם למסעיהם כו' כי אלו
המסעות היו בפרטות ענין המ"ט שערי טומאה שיצאו
מהם בכלל ביציאת מצרים ואח"כ תקנו בהמסעות
בפרט. ועם ז' מסעות שחזרו הם מ"ט. וזה מעלה
גדולה למרע"ה שחזר לבנ"י כל תהלוכות הנהגתו
מיציאת מצרים עד ביאתם לארץ. וכן צריך להיות לכל
איש ישראל שנקרא מהלך וצריך לזכור בסוף כל
מדריגותיו את כל אשר עבר עליו מהתחלת מהלכו. וכן
מצינו ביעקב אע"ה במקלי עברתי

רבי מסלונים

הוא שון בפסוק ויכתוב משה את מוצאיהם למסעיהם,
שהקדים מוצאיהם למסעיהם, ואח"כ כתוב להיפך,
ואלה מסעיהם למוצאיהם.

אכן כמבואר בספה"ק פרשה זו של מ"ב מסעי
בני ישראל היא מהפרשיות הגדולות בתורה,
שטמונים בה ענינים נשגבים השייכים לאותו הדור
ולדורות הבאים. וכמד"א בספה"ק דגל מחנה אפרים
בשם אא"ז הבעש"ט הק' זי"ע, כי כל המסעות היו
מ"ב והם אצל כל אדם מיום הולדו עד שובו אל
עולמו, כי מיום הלידה והוצאתו מרחם אמו הוא
בחינת יציאת מצרים כנודע ואח"כ נוסע ממסע למסע
עד בואו לארץ החיים העליונה וכו'. ומסיים שבודאי
נכתבו המסעות בתורה להורות הדרך הישר לאיש
הישראלי לידע הדרך אשר ילך בו כל ימי חייו ליסע
ממסע למסע וכו'. והיינו שבאמת ענין מ"ב המסעות
הוא נצחיות, שפרשה זו נאמרה לכל דור ודור ולכל
יחיד ויחיד שעובר בימי חייו בחי' מ"ב מסעות, ימי
חייו של כל יחיד הם כענין מסעי בני ישראל אשר
יצאו מארץ מצרים ממקור הטומאה, שיצי"מ היתה
בבחי' לידה כמאחז"ל שישראל היו שם כעובר במעי
אמו, ונסעו מ"ב מסעות עד בואם אל ארץ נושבת
היא הארץ הקדושה מקור הקדושה, כך כל יחיד